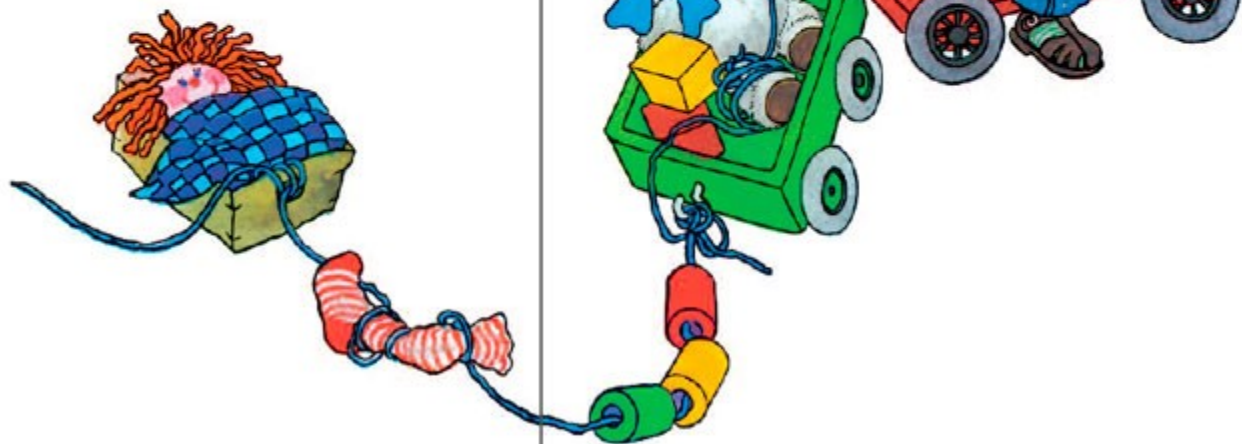

Peter este acum mare.

Dar cândva a fost mic.

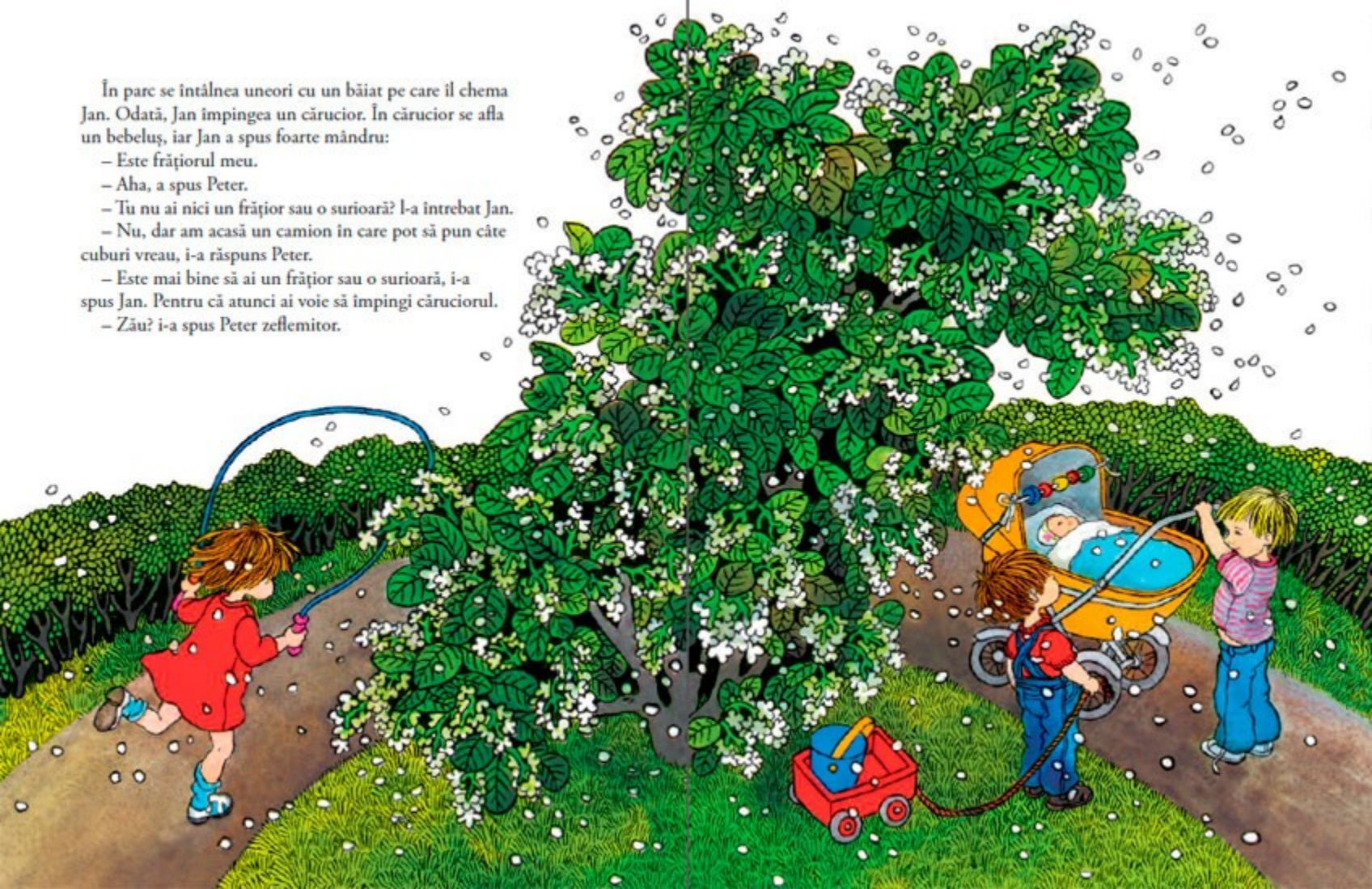
Atunci nu știa nici să meargă, nici să vorbească. Știa doar să plângă. Când plângea, mama venea și-l ridica din pătuț, își lipea obrazul de al lui și îi spunea că este cel mai dragălaș copil din lume. Când lui Peter îi era foame, mama îi dădea să sugă. În fiecare seară, mama îi făcea baie în cădiță. Peter stropea prin jur cu apă ca un pește, iar uneori încerca să mănânce săpunul. Mama și tata se uitau cu drag la Peter când îi făceau baie. Pentru că Peter era cel mai dragălaș copil din lume, iar mama și tata îl iubeau mult, mult de tot.

Apoi, Peter a crescut și a învățat să meargă, să vorbească, să mănânce piure, să facă tot felul de construcții din cuburi și să se joace cu copiii pe afară.

În parc se întâlnea uneori cu un băiat pe care îl chema Jan. Odată, Jan împingea un cărucior. În cărucior se afla un bebeluș, iar Jan a spus foarte mândru:

- Este frățiorul meu.
- Aha, a spus Peter.
- Tu nu ai nici un frățior sau o surioară? l-a întrebat Jan.
- Nu, dar am acasă un camion în care pot să pun câte cuburi vreau, i-a răspuns Peter.
- Este mai bine să ai un frățior sau o surioară, i-a spus Jan. Pentru că atunci ai voie să împingi căruciorul.
- Zău? i-a spus Peter zeflemitor.

Dar acasă i-a spus mamei:

– Vreau o surioară sau un frățior!

Iar mama i-a dat un răspuns foarte ciudat:

– O să ai. Ori o surioară, ori un frățior.

Peter s-a mirat. Când voia o jucărie, uneori trebuia să se roage mult de mama și de tata ca s-o cumpere. Mai demult ceruse insistent o tricicletă, iar mama îi răspunsese: „O să vedem. Poate altădată.”